

Konkurz do hereckého studia se uskuteční 11.9. od 14:45 na Malém divadle. Sraz bude u zadního vchodu – u vrátnice. Uchazeči si připraví jeden vybraný text.

Možnost 1 Oleanna

Kdo si myslíte, že jste? Chcete postavení, chcete neomezenou moc. Abyste mohl dělat a říkat, co chcete. Jak se vám zlíbí - zkoušet, zpochybňovat, flirtovat ... Já vás sledovala. Já jsem vás viděla, profesore. Celé dva semestry, jak jste tam seděl, jak jste tam stál a zneužíval svého výsadního práva.

Zavolal jste si mě sem, abyste mi vysvětlil, jako dítěti, něco, čemu jsem nerozuměla. Ale já jsem přišla proto, abych něco vysvětlila vám. Vy nejste Pán Bůh. Ptáte se mě, proč jsem přišla? Abych vás poučila. Vy budete tvrdit, že věříte na svobodnou intelektuální debatu. VY NEVĚŘÍTE NA NIC. VY NEVĚŘÍTE VŮBEC NA NIC.

Proč mě nenávidím? Protože si myslíte, že nejsem v právu? Ne. Protože mám, to si aspoň myslíte vy, nad vámi moc. Poslouchejte mě. Poslouchejte mě, profesore. (Pauza) Tohle je právě ta moc, kterou vy nenávidíte. Tak hluboce, že je jakákoli atmosféra svobodné diskuse nemožná. Nebo snad ne? Ta věc, která je podle vás tak krutá, je přesně tentýž proces výběru, kterým já, a moje skupina, kterým procházíme každý den v našem životě. Při přijímání na školu. Při zkouškách, v tom, jak se řadíme v ročníku ... Je to snad nefér? To vám neřeknu.

Možnost 2 Julie

Julie

Romeo, Romeo, proč jen jsi Romeo.
Tak znič to jméno, co na něm záleží.
Však nechceš-li jen lásku přísáhej,
A já dám výhost jménu Kapulet.

Jen tvoje jméno jest mým nepřítelem.
Ty nejsi Montek ty jsi, co jsi sám.
Co je to Montek? Ruka, ni noha, ni tvář
ni paže, ni cos jiného, co muži náleží.
O Romeo, zvy se jinak a místo jména,
však tě neubude, si vezmi mě!

Kde ses tu vzal, co je to za nápady?
Zahradní zeď je vysoká a přelézt
se jen tak nedá. Když tě tady najdou,
čeká tě jistá smrt. Vždyť víš, kdo jsi!

Zabijí tě, když tě uvidí.

Nesměj tě tu vidět, slyšíš nesmějí!

Ještě že tvář mi halí maska noci,
jinak bys viděl, jak jsem rudá studem,
žeš slyšel co jsem řekla. CO mám dělat?
Vzít zpět svá slova: Říkat co se sluší?
S tím je teď konec. Sbohem dobré mravy.
Miluješ mě? Já vím, že řekneš „Ano“.
Romeo milý můj, máš-li mě rád,
mluv pravdu. Myslíš-li, že si mě získal
snadno, hned budu dělat drahoty,
budu se mračit, budu protivná,
ale jen proto, abys mě víc chtěl.
Zbláznila jsem se, do tebe, můj milý
a tak se chovám možná nepatřičně.
Věř mi však, že jsem věrnější než slečny,
co tváří se jak upejpavost sama.
Možná jsem měla být víc zdrženlivá,
jenže já nevěděla, že jsi slyšel
horoucí vyznání mé lásky. Jenom
si nesmýšls myslet, že se dávám tak snadno.
To černá noc ti zjevila mou lásku.

SÍTKA NA MĚSÍC

Vyrobil jsem si sítko na Měsíc,
vyrázím lovit dnes večer.
Pořádně vyskočím, tou sítkou zatočím
a už mi neuteče.

Schválně se zítra mrkněte,
jestlipak na nebi svítí.
Pokud tam nebude, jistě vám neujde,
že jsem ho chytil tou sítí.

A když tam bude? Koukněte výš.
Věřte mi, to se vám nezdá:
já pod Velkým vozem lítám po obloze
a v sínce se třpytí hvězda.

Monolog 4 Chris

Dobrý večer, dámy a pánové, vítejte na jarním představení Akademické divadelní společnosti, dramatu „*Vražda na horské chatě*“. Dovolte mi, abych se představil. Jsem režisér Chris Hillsider a jsem rád, že vás mohu osobně přivítat na svém režijním debutu (*tak to vysloví*), a současně první produkci, coby šéfa této společnosti. Nejprve bych se rád omluvil těm, kterých se týká menší nedorozumění v distribuci vstupenek. Doufám, že oněch tři sta padesát dva z vás bude naše detektivní hříčka stejně bavit, jako by je bavil muzikál *Hledá se tenor*.

Tuto hru vám předvedeme s mimořádně velkým očekáváním, protože poprvé v dějinách naší společnosti se nám podařilo najít kus, který jí co do počtu herců padne jako ulitý. Mám-li být upřímný, vzhledem k malému počtu našich členů nám některé produkce číselně zcela nevyšly, jako například Čechovovy ...„*Dvě sestry*“, nebo dramatisace románu „*Bylo nás tři*“, drama „*Dva rozhněvaní muži*“ a samozřejmě letní muzikál „*Kočka*“.

Dnes to bude poprvé, co jsme dokázali uvést hru v plném obsazení, a jsme tím skutečně nadšeni. Není žádným tajemstvím, že normálně se musíme poprat s velice nízkým rozpočtem, tak jako jsme to v loňském roce museli udělat s klasikou Roalda Dahla „*Jakub a obří broskev*“. Pochopitelně, že během celé šňůry tohoto mimořádného představení nám broskev shnila, a tudíž jsme ho byli nuceni spěšně přejmenovat na „*Jakube, kde máš tu broskev?*“

Ale nyní už k dnešní inscenaci, o níž mohu s hrdostí prohlásit, že jde o skutečnou bombu!